

STÉPHANE GODFROID, GEPASSIONEERDE DUIZENDPOOT

Niet te vatten 'in een notendop'. Stéphane Godfroid heeft simpelweg te veel bezigheden, interesses en passies. Wijn, antiek, muziek, cultuur, journalistiek... Bijgevolg werd het een heel boeiend gesprek, vol anekdotes over toevallige ontmoetingen en 'on-the-spot' beslissingen. Een verrijking voor Leuven.

Tekst en foto's: Evelyne Sauvage

Stéphane Godfroid (56) heeft Oost-Vlaamse 'roots'. Hij groeide op in de buurt van Geraardsbergen en blikt met genoegen terug op zijn leuke én interessante jeugd. Zijn ouders hadden een grote culturele interesse en Stéphane speelde van jongsaf aan muziek in orkesten, fanfares, jazzbands... Muziek vormde de rode draad in zijn jeugd en zijn latere leven. Ook altijd bezig, een gegeven dat later niet zou afnemen, integendeel! Cultuur en muziek kreeg hij dus van thuis uit, zijn kennismaking met antiek verliep via zijn tante. Wat gebeurde er in die periode in antiekmiddens? Er werd veel wijn gedronken, met name – toen nog – betaalbare topbordeaux. Al deze 'ingrediënten' - wijn, muziek, cultuur, antiek - waren voor Stéphane een dagdagelijkse realiteit. Vandaag nog altijd, trouwens.

EINDREDACTIE

Na zijn studies kunstgeschiedenis (specialisatie musicologie) begon Stéphane aan zijn eerste job als partituurbibliothecaris bij de toenmalige BRT op het Flageyplein. "Een ongelooflijk toffe tijd! Ik had nog geen lief toen dus 's avonds verdiende ik een centje bij met het blad draaien bij studio-opnames van grote pianisten." Maar door de economische crisis zag hij orkest na orkest wegvallen. Een correspondent van Het Laatste Nieuws moedigde hem aan om te beginnen te schrijven. Zo begon hij als freelancer voor het regionale nieuws.

Op een gegeven moment kwam er een vaste plaats vrij op de eindredactie van de krant. Stéphane: "Ik herinner me nog goed de paniecreactie van mijn ouders dat ik 'de staat' zou verlaten. Ik heb toch de BRT verlaten, om me te storten in het journalistieke leven. Die vier jaar op de regionale eindredactie waren zeer leerrijk. Je kweekt daar een soort tekstroutine waarbij je elke fout detecteert. Je leert ook ongelooflijk goed je plan trekken."

Maar het gemis van zelf op reportage te gaan en te schrijven, bleef niet lang uit. Stéphane kreeg de kans om elke zaterdag in de krant de nieuwe rubriek 'klassiek en jazz' vol te schrijven. "Er was 'slechts' één voorwaarde, het mocht niet

tijdens mijn uren, zelfs niet als freelancer. Ik was immers in dienst als eindredacteur. Bijgevolg vulde ik de rubriek 'klassiek en jazz' jarenlang voor niets, gewoon omdat het me boeide."

Later verhuisde Stéphane van de regionale naar de algemene redactie. "Ik was – naast de hoofdredacteur – mee chef van de krant, ik maakte ze. Dit omvatte alles: logistiek, inhoudelijk, technisch, aansturen van de journalisten... We waren met drie collega's, ieders had een week dienst, geen vaste uren, maar de krant moest er wel liggen aan het eind van de dag! Psychologisch en fysisch zwaar, maar journalistiek zo interessant."

GENIETEN

Daarna volgden er vier jaar als 'chef regio' voor heel Vlaanderen, waarbij hij 25 vaste redacteurs aanstuurde en 400 correspondenten. Stéphane is nu – meer dan ooit - overtuigd van de kracht van goed gemaakte regionale journalistiek. "Hoe dichterbij je bij je lezer kan geraken, hoe beter." Maar het gemis naar zelf creatief zijn, kwam terug. Stéphane trok dan zijn stoute schoenen aan en stapte naar de grote baas van De Persgroep, Christian Van Thillo. "Toen was hij nog heel benaderbaar. Een jonge kerel, onze baas, die wij 'onze jongste' noemden. Ik deed hem een voorstel voor nieuw magazine, over kunst, wijn, muziek, reizen... Dit is uiteindelijk het tijdschrift 'Genieten' geworden. Dat heb ik dus mee opgestart. Het was zeer tof, maar ik miste toch de 'drive'. Ik kwam om zes uur thuis en dacht er aan dat het nu op de krant 'spitsuur' was. De deadline voor het magazine was altijd over een paar weken, bij de krant was dat morgen!" Om niet te zeggen vandaag...

Na vier jaar belde iemand van het persagentschap Belga.

Temidden van een zware herstructurering werd Stéphane gevraagd om de correspondentengroep te leiden. De nieuwsmicrobe beet hem zodanig dat hij de job aanvaardde. Twaalf jaar heeft hij dit gedaan. In het tiende jaar verhuisde hij naar Leuven met zijn vrouw Katrien. "Ik ging op een ochtend naar de bakker in de Mechelsestraat en zag daar een heel mooi 18e eeuwse pand te huur. Onderhuids heb ik altijd iets met wijn en antiek willen doen. Plots zag ik me – heel concreet - in een wijnbar, annex antiekzaak staan." Tot zijn grote verbazing stemde de directeur van Belga in met zijn verzoek tot volledige loopbaanonderbreking. Zo startte Stéphane, heel 'low profile' Convento op. Maar al snel volgde de vraag om halftijds terug te komen naar Belga. Zo was Stéphane de eerste helft van de week bij Belga, de tweede helft van de week in de wijnzaak.

LEUVEN

Stéphane en Katrien, die geen van beiden een link hadden met Leuven, vreesden in het begin niet 'aanvaard' te worden door de Leuvenaars. Maar die vrees bleek geheel onterecht. Hun geheim: gewoon doen en vooral niets forceren. "Een goed concept, zegt men ons, die combinatie van wijn en antiek. Maar er is geen gram concept aan. Dat zijn gewoon 'wij'. We hebben er geen minuut over nagedacht om oude kasten naast een fles wijn te zetten. We hebben een zeer gelijkgestemd publiek. Dat is het interessantste, daar ben ik nu het meest dankbaar voor. Dit klinkt melig, maar is het niet. Het is hier nooit een anoniem gebeuren." Stéphane maakte ook komaf met een mogelijke elitaire indruk van de kunst. "Je moet de drempel naar beneden krijgen, zonder artificieel over te komen. In deze antiekwinkel zijn alle artikelen geprijsd, wat zeer uniek is in de antiekwereld. Ik heb immers een hekel aan een prijszetting 'à la tête du client'."

Stéphane en Katrien wonen zeer graag in Leuven, nu reeds zes jaar, in hun eerste stek: het Klein Begijnhof. Bij de aanblik van de – ietwat verwaarloosde - tuin mét zicht op Geertuikerkerk, waren ze onmiddellijk verkocht. "Het is alsof de kerk in je tuin staat, prachtig!" Ook het buurtleven in het Klein Begijnhof weet hen te charmeren. Het is een heel heterogeen gezelschap, van alle leeftijden, beroepen, met en zonder kinderen... "We lopen elkaars deur niet plat, maar we staan open voor ontmoetingen."

MARCO BEASLEY

Naast wijn en antiek heeft Stéphane ook zijn andere grote passie niet opgegeven: de muziek. Hij organiseerde zopas een succesvol concert met topmuzikant Marco Beasley in de Sint-Geertuikerkerk. "Het zijn zo van die zotte dingen die je doet, omdat het gewoon fijn is. Niet om er één euro aan te verdienen. Maar wel voor het plezier om met muzikanten iets te organiseren, waar we zelf bij willen zijn. Zo volgen er binnenkort ook kleinschalige concerten op een nog geheime locatie." Stéphane wil – en mag - niets verklappen, behalve dat het in een privé-kapel is. "Het zijn allemaal locaties waar je maar één keer binnen kan, omdat het privé-eigendom is."

Daarnaast schrijft Stéphane nog over wijn en kunst, onder meer voor het magazine Sabato (de bijlage van De Tijd) en de online website van De Morgen. Al deze activiteiten van hem vallen onder zijn motto 'Je kan toch niet niets doen!'

Mijn vraag naar een juiste 'omschrijving' van zijn job(s), vindt hij heel boeiend en pertinent. Tegelijk blijft hij mij het antwoord schuldig. Maar ik krijg er wel een wijze uitspraak voor in de plaats. "Ik amuseer me, maar ik leef daar ook van. Dus heb ik het recht om een kleine marge te nemen op een fles wijn en de antiek die ik verkoop of de wijndegustaties die ik geef. De artikels die ik schrijf leveren ook wel iets op."

Stéphane klaagt – terecht – de "visitekaartjes-maatschappij" aan: hoe meer kaartjes en titels, hoe meer beter. Mensen hebben het er soms moeilijk mee als je geen 'afgelijnde' job hebt. Maar er is nog wel zoiets als passie en interesse. Vraag maar aan Stéphane Godfroid.